

عنوان مقاله:

ادبیات انقلاب اسلامی و پایداری

محل انتشار:

پنجمین همایش ملی پژوهش های نوین در حوزه زبان و ادبیات ایران (با رویکرد فرهنگ مشارکتی) (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

مریم نظری - دانشجوی دکتری فلسفه تعلیم و تربیت ، دانشگاه آزاد اسلامی ، واحد اصفهان ، خوراسگان ، اصفهان ، ایران

علیرضا اقتصاد - دانشجوی دکتری جامعه شناسی سیاسی دانشگاه آزاد اسلامی ، واحد دهقان ، دهقان ، ایران

محمد دوستی - دانشجوی کاردانی رشته گرافیک، دانشگاه سروش اصفهان ، اصفهان ، ایران

مهدی قربانزاده - دانشجوی کاردانی رشته گرافیک، دانشگاه سروش اصفهان ، اصفهان ، ایران

خلاصه مقاله:

فارسی یا پارسی یکی از زبان های هندواروپایی در شاخه زبان های ایرانی جنوب غربی است که در کشورهای ایران، افغانستان، تاجیکستان و ازبکستان به آن سخن می گویند. فارسی زبان رسمی کشورهای ایران و تاجیکستان و یکی از دو زبان رسمی افغانستان (در کنار پشتو) است. زبان رسمی کشور هندوستان نیز تا پیش از ورود استعمار انگلیس، فارسی بود. زبان فارسی را پارسی نیز می گویند. زبان فارسی در افغانستان به طور رسمی دری و در تاجیکستان تاجیکی خوانده شده است. در سال 1872 در نشست ادیبان و زبان شناسان اروپایی در برلین، زبان های یونانی، فارسی، لاتین و سانسکریت به عنوان زبانهای کلاسیک جهان برگزیده شدند. بر پایه تعریف، زبانی کلاسیک به شمار می آید که یکم، باستانی باشد، دوم، ادبیات پرباری داشته باشد و سوم در آخرین هزاره عمر خود تغییرات اندکی کرده باشد. فارسی از دیدگاه شمار و گوناگونی ضرب المثل ها در میان سه زبان نخست جهان است. با ورود واژگان از زبان عربی (و زبان های دیگری مانند یونانی، آرامی، ترکی و غیره) به زبان فارسی، این زبان از نظر تعداد واژه ها یکی از غنی ترین زبان ها شده است. در کمتر زبانی فرهنگ واژگانی چون دهخدا (در 18 جلد) یا فرهنگ معین (در 6 جلد) دیده میشود.

کلمات کلیدی:

ادبیات فارسی ، انقلاب اسلامی ، پایداری ، زبان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/849766>

